

Voormalig voorzitter en technisch adviseur Fietsersbond afdeling Lansingerland Piet Mazure:

“Eigenlijk waren mijn voorouders ook vluchtelingen”

De naam doet het natuurlijk al vermoeden: Pieter Christiaan Mazure (Piet) heeft een Franse achtergrond. Zijn voorouders waren Hugenoten, de benaming voor de gevluchte protestanten van de Église Reformée in Frankrijk en kregen gastvrijheid in Zeeuws-Vlaanderen. De Hugenoten waren verwickeld in een reeks conflicten tussen katholieken en Hugenoten vanaf het midden van de zestiende eeuw tot de afkondiging van het edict van Nantes in 1598. Met het Edict van Nantes maakte Hendrik IV tijdelijk een eind aan de Hugenotenoorlogen en schonk de Hugenoten een zekere mate van godsdienstvrijheid in vrijsteden met door hem betaalde garnizoenen. Na het herroepen van het Edict in 1685 door Lodewijk XIV kwam er een vluchtelingenstroom van 200.000 mensen op gang waaronder ook zijn voorouders. Er volgde tot 1787 een gruwelijke discriminatie, vervolging en vernietiging. In dat jaar herstelde Lodewijk XVI de godsdienstvrijheid voor protestanten, maar pas met de Franse Revolutie in 1789 zou er volledige godsdienstvrijheid komen.

Zeeuwse achtergrond

Piet Mazure werd geboren op 3 mei 1938 in Terneuzen. Na het behalen van zijn HBS B diploma ging hij studeren aan de toenmalige TH in Delft. Hij was een sportief type en al vroeg begonnen met zwemmen. Hij nam deel aan wedstrijden door geheel Zeeland en is later in zijn studententijd lid geworden van de Sportafdeling van het Corps en heeft als wedstrijdzwemmer meegetraind met een groep waterpoloërs die naar de Olympische spelen gingen. Er was echter op de HBS veel aandacht voor de studie en zorg om niet te blijven zitten, zodat hij vóór zijn dienstitijd naar Delft zou kunnen gaan. Piet Mazure: “Ik was lid van het Delftsch Studenten Corps met natuurlijk veel feesten op de sociëteit. Helaas ontbrak mij het geld omdat ik geen beurs had en mijn vader mijn studie volledig betaalde en eiste dat ik studeerde. Het was wel een plezierige tijd. Ik volgde de opleiding voor civiel ingenieur waarbij in latere jaren gekozen kon worden voor bepaalde afstudeerrichtingen. Dat varieerde van waterbouw(dijken), wegebouw, waaronder verkeerstechniek, staal en betonconstructies (bruggen), maar ook bouwkunde en milieukunde (zuiveringstechniek). Na acht jaar heb ik mijn bul gehaald. Het kwam me niet aanwaaien en er was een behoorlijke inspanning vereist. Na mijn afstuderen ben ik in 1964 bij de Deltadienst in Den Haag gaan werken en vervolgens wegens *onmisbaarheid* buitengewoon dienstplichtig geworden. In dat jaar trouwde ik met Lie en ben varensgezel geworden, want wij gingen wonen in een woonark (dienstwoning) in Oegstgeest. Daar werden ook onze beide dochters Pauline en Ann geboren. Inmiddels heb ik twee leuke kleinzoons”.

Rijkswaterstaat

Piet Mazure is zijn hele loopbaan bij Rijkswaterstaat gebleven. Na de Deltadienst is hij in 1970 naar het Arrondissement Rotterdamsche Waterweg gegaan voor de uitvoering van onder meer de baggerwerken van de Havenmond in Hoek van Holland voor het verdiepen van de vaargeul voor supertankers. In dat jaar is hij met zijn gezin naar Berkel en Rodenrijs verhuisd en werd hij projectleider bij de Hoofddirectie van de Waterstaat en verantwoordelijk voor het opstellen van het eerste Indicatief Meerjaren Programma voor de bestrijding van de verontreiniging van het oppervlaktewater van kanalen, meren en rivieren. Daarna was hij in de jaren tachtig hoofd van het Centrum Onderzoek Waterkeringen voor het onderzoek naar de kwaliteit van de dijken in Nederland en het vergroten van de kennis over waterkeringen. Vervolgens werd hij vanaf 1989 hoofd van het technisch wetenschappelijk stafbureau van de Dienst Weg- en Waterbouwkunde. Daar hield hij zich bezig met zowel natte- als droge vraagstukken en milieuaspecten. In die hoedanigheid reisde hij veel naar het buitenland, waaronder San Francisco, Singapore en Sydney. Eind 1994 is hij op eigen verzoek vervroegd met de VUT gegaan.

Geen plezierige aanleiding

Piet Mazure: “De aanleiding voor het vroegtijdig stoppen op 56-jarige leeftijd was de ziekte van mijn vrouw Lie waardoor ik haar vermoedelijk zou moeten verzorgen. In 1989 was bij haar een hersentumor geconstateerd die op dat moment niet geopereerd kon worden. Het wachten was op ofwel fatale ontwikkelingen of mogelijke toekomstige betere medische technieken. De tumor hield zich jaren rustig totdat uiteindelijk eind 1999 haar lichamelijke situatie heel snel achteruitging en de prognose heel slecht was. Uiteindelijk kon ze medio 2000 wel geopereerd worden maar er was al te veel schade in de hersenen aangericht zodat ze sindsdien aan een rolstoel gekluisterd was en weinig meer kon praten. Ik heb haar daarna als mantelzorger volledig verzorgd. Na mijn vertrek bij Rijkswaterstaat heb ik een civieltechnisch adviesbureau opgericht en onder meer jarenlang het secretariaat verzorgd van een nationale en internationale vereniging (NGO/INS) op het gebied van Geotextiel. Uiteindelijk is mijn vrouw Lie op 5 december 2010 na een zeer langdurig ziekbed thuis overleden. In 1987 hebben we nog een voor onze situatie heel comfortabel huis laten bouwen met een nu veel te grote tuin en -in een voorziene geest- alles rolstoeltoegankelijk gemaakt. In die tuin kan ik nu mijn overvloedige energie kwijt naast vrijwilligerswerk voor ondermeer de Fietsersbond in Lansingerland. De Fietsersbond heeft voor de noodzakelijke afleiding gezorgd bij de mantelzorgtaak en mij vitaal gehouden.

Goede fietsvoorzieningen

Piet Mazure was vanaf de oprichting in 1995 tot eind 2010 een verdienstelijk voorzitter van de plaatselijke afdeling van de Fietsersbond. De Fietsersbond verzorgt de belangen van fietsers en is op alle mogelijke manieren bezig binnen de gemeente om goede fietsvoorzieningen te realiseren. Piet Mazure vertelt: “Het was voor mij een enorme uitdaging waarbij mijn praktische

technische kennis een enorm voordeel gaf in het vele lobbywerk. Ik vond het interessant om als Fietsersbond alle politieke partijen te betrekken bij onze doelstellingen. Onze successen waren ondermeer verbetering van het fietspad langs de Bovendijk, het Zwartepad en de aanleg van een tunnel onder de A 12 nabij de Rotte in Bleiswijk. Daarnaast ben ik al enkele jaren betrokken bij het organiseren van de Acht van Lansingerland. Deze tocht brengt fietsers op plekjes waarvan zij het bestaan niet eens weten”. Bij zijn afscheid ontving Piet Mazure voor zijn tomeloze inzet de oorkonde *Lid van Verdienste* en de daarbij behorende felbegeerde zilveren fiets. Jan Laverman, de voorzitter van de Fietsersbond in Rotterdam en regio roemde bij zijn afscheid de goede samenwerking die hij met hem heeft gehad en stelde de (onder)afdeling Lansingerland als voorbeeld voor de overige onderafdelingen van Rotterdam. Ook wethouder Henk de Paepe sloot Piet Mazure vanaf de eerste ontmoeting in zijn hart. Samen hebben zij in de zomer van 2010 een fietstocht langs de knelpunten in Lansingerland gemaakt. Namens de gemeente kreeg Piet Mazure bij zijn afscheid een grote kaart van Lansingerland en van de ambtenaren een straatnaambordje met daarop *Piet Mazurepad*. Tijdens de actie ‘Groene Lintjesregen’ ontving hij een Groen Lintje. Deze onderscheiding staat symbool voor creatieve en innovatieve initiatieven die zich richten op duurzaamheid, groene leefomgeving en nieuwe energie. Hij kreeg deze van Groen Links omdat hij zich al ruim vijftien jaar met veel succes inzet voor de belangen van de fietsers en de verbetering van de mobiliteit in Lansingerland. De Fietsersbond is door zijn bijdrage een serieuze gesprekspartner van de gemeente Lansingerland geworden.

CDA-lid

Piet Mazure is al jaren lid van het CDA en heeft ook op de lokale verkiezingslijst gestaan. Door zijn mantelzorgtaak is hij echter nooit in de gemeenteraad gekomen en is daarom ook niet actief in de partij. Is Piet Mazure tevreden met wat hij heeft bereikt in het leven? “Maatschappelijk zeker, het is alleen heel jammer dan mijn vrouw Lie zo vroeg ziek werd en uiteindelijk overleed, ik had heel graag met haar in mijn pensioenjaren veel samen willen ondernemen. Binnenkort vertrek ik onder meer naar Kenia voor een ontwikkelingsproject en vervolgens naar Israël en Jordanië op vakantie, dat zou zij prachtig hebben gevonden. Gelukkig heb ik nog twee lieve dochters en twee prachtige kleinzoons, waarop ik heel trots ben.

Nick Steenkamp

